

som have tjent 50 Aar, er der Ingen, der jo virkelig har opnaaet at faae den fulde Gage i Pension — derunder dog ikke indbefattet uvisse Indtægter eller deslige — med Undtagelse af een Mand, som ved allerhøieste Resolution af 1838 kun fik to Trediedele af Gagen i Pension af den almindelige Pensjonskasse, men saa igjen fik et Supplement af Hoffkassen, hvorved han kom op paa sin havte Gage i Pension. Deraf fremgaar, at det almindelige Resultat har været, at Vedkommende, der have tjent 50 Aar, have søgt og faaet deres fulde Gage i Pension.

Det er fremdeles vist, at et saadant Forslag i sin Tid blev gjort af Stænderne og ligeledes med nogen Indskrænkning i det oprindelige Lovudkast, som først blev forelagt Rigsdagen isjor; forsaavidt det nemlig ved den Stala, som deri var opstillet, var foreslaaet, at 50 Aars Tjeneste og derover skulde give Ret til Pension af fra 90 til 100 pCt. af Gagen. Deri laae, at Regjeringen kunde give fuld Gage i Pension, hvor Omstændighederne talte derfor. Men ligesom det allerede af det Lovudkast, der af Regjeringen blev forelagt paa sidste Rigsdag, fremgik, at Regjeringen paa ingen Maade fastholdt den Anskuelse, at 50 Aars Tjeneste ubetinget skulde give Afgang dertil, saaledes maa jeg ogsaa mod den factiske Omstændighed, at Vedkommende virkelig hidtil saa godt som i alle Tilfælde have faaet deres fulde Gage i Pension, stille den bestemte Kjendsgjerning, at dette ikke er udflydt af nogen almindelig anerkjendt Regel. Finantsbestyrelsen har ikke kunnet anerkjende, at Vedkommende, som havde tjent 50 Aar eller derover, havde et saadant Krav paa at erholde deres fulde Gage i Pension, som det enhver Embedsmand, der har tjent vel, har paa at erholde to Trediedele i Pension. Jeg kan i denne Henseende paaberaabe mig en officiel Uttring under 11te Septbr. 1848, som et af Finantsbestyrelsens ældste Medlemmer, der har den største Indsigt og Kyndighed i disse Forhold, afgav. Han har udtrykkeligt udtalt sig saaledes angaaende den Skik og Brug i Pensjonsvæsenet, at 50 Aars Tjeneste skulde give Adkomst til at faae den fulde Gage i Pension: „Denne i adskillige Aar fulgte Vedtægt, som

ogsaa er optagen i det Udkast til en Pensjonslov, som i sin Tid var forelagt Stænderne, grunder sig saalkidet i nogen Kongelig Resolution, at tvertimod Frederik den Sjette, som havde baade en sund Forstand og en sjelden Sukommelse, stedse benegtede nogen retlig Adkomst dertil af den Grund, naar der var Tale om Embedsmænds Entledigelse efter 50 Aars Tjeneste.“ Naar den altsaa er givet, og givet saagodtsom i alle Tilfælde, saa er den givet alene som en Kongelig Raade, om hvilken der efter Grundlovens Emanation og under de nærværende Forhold ikke mere kan være Spørgsmaal. I de Tilfælde, hvor Regjeringen maatte have fundet Anledning til at andrage paa den kongelige Raade, maatte den nu forelægge en speciel Lov, for at ubvirke, at vedkommende Embedsmand kunde opnaae sin fulde Gage i Pension. Saaledes har Regjeringen opfattet sin Stilling, og den har fulgt det som Regel siden Slutningen af Aaret 1848. Regjeringen erkjender det, efter nøiere at have undersøgt Sagen, ikke for saa bindende, som det at give $\frac{2}{3}$ af Gagen til Embedsmænd, som ikke have tjent i 50 Aar. Dermed vil jeg imidlertid kun have modsagt, at det skal erkjendes som nogen faststaaende Regel, hvortil Vedkommende have en bestemt Ret ifølge Grundlovens midlertidige Bestemmelse om de hidtil fulgte Reglers Bibeholdelse; men jeg vil ikke dermed have sagt, at det ikke kunde være ønskeligt, om der kunde gjøres noget Mere for Embedsmændene efter en lang Embedstjeneste, end der i det foreliggende Lovudkast er foreslaaet, hvorefter den længste Embedstid ikke giver Afgang til mere end $\frac{2}{3}$ af Gagen i Pension. Jeg anfører det kun, forsaavidt som Udvalget har i denne Praxis søgt en bestemt Motivering for at have indstillet $\frac{3}{4}$ af Gagen som Maximum for Pensioner. Hvad det Spørgsmaal isvrigt angaaer, om der er tilstrækkelig Anledning til at forandre Udkastets Bestemmelse af den Grund, at det kunde være ønskeligt for visse Embedsmænd, som have tjent Staten meget længe, at skaffe dem en højere Pension, da er det et Spørgsmaal, som maa bedømmes ikke alene fra hvad man i og for sig anseer for ønskeligt, men ogsaa fra det Standpunkt, hvorpaa Sagen fortiden besinder sig, og jeg troer da ikke, at det er heldigt,